

dels, naar man var tilstrækkelig bekendt med Forholdene derovre, deri kunde læse Dernes Stjebne for Fremtiden, dersom der ikke var skeet visse Forandringer. Det, man den Gang er gaaet ud fra som det, der først og sidst skulde hjælpe Derne fremad, — jeg lægger Vægt paa, at det var en Mand som General Raasløf, der var Ord- fører, en Mand, der ikke havde saa lidt, ja maaske den, der havde mest Kjendskab til de derhen hørende Forhold — og det, der gjentagne Gange stærkt og med Estertryk udtaltes i Betænkningen, er det, at Alt egentlig vilde være forgyæves, hvis man ikke ophævede Arbejderregulativerne. Det fremhæves atter og atter i Betænkningen, det er det Første, den gaar ud fra, og det Sidste, den vender tilbage til. Det hedder udtryffeligt, at Arbejderregulativerne kun være midlertidige; de dannede kun en Overgang fra Slavetilstanden til den fri Tilstand; men denne Prøvetid maatte være tilstrækkelig nu. Det paavistes, at paa de engelske Der eksisterede de slet ikke, og de engelske Der florerede dog temmelig godt, i alt Fald nogle af dem. Det var det Udgangspunkt, som Udvalget den Gang tog, og derfor meente det, at man skulde prøve, hvilken Styrke og hvilken Kraft der laa i Derne selv til at hjælpe sig frem, særlig ved Ophævelsen af Arbejderregulativerne, der vitterlig gjøre, at Arbeidet bliver dyrere paa disse Der end paa de omliggende, samtidig med, at der sandsynligvis udføres mindre Arbejde. Arbejderregulativerne omgaaes ikke blot af Arbejderne, men ogsaa af Arbeidsagierne, idet disse ikke opfyldte deres Forpligtelser. Deres Forpligtelse er jo at give de paagældende Landarbejdere et Hus med et lille Stykke Jord til og tillige at dele Arbejderne i tre Klasser og give dem en lille Løn efter den Klasse, de ere i. Det fremhæves meget stærkt, at Ophævelsen af disse Regulativer maatte finde Sted. Man kan ikke være uvidende om, at Modstanden paa selve Derne kom fra Godseierne, der var et større Mindretal for Ophævelsen, i alt Fald for en Overgang; men det er jo disse Godseiere, der regjere derovre, disse Plantere, som jo ere de egentlige Godseiere i Vestindien. Nu vil jeg spørge Dem, mine Herrer! om man, naar der skal gjøres et Fremskridt, saa skal spørge de vedkommende Privilegiehavere, om de ønske dette Fremskridt? Ervør De ikke, at man endnu stadig her i Landet vilde have haant haade Stavnshaand og Fæstevæsen, hvis det var Godseierne, vel at mærke, der skulde gjøre Udslaget? Ervør De, at Haandværkere og Industridrivende i 1857 — og da var man ikke saa hensynsfuld imod dem — vilde have været med til at give den almindelige Næringslov, hvis man havde spurgt dem? Jeg siger derfor, at det, at der har været et Flertal imod denne Foranstaltning, det, at disse Jaa, der regjere Dem, at disse 200 have været derimod, ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at opretholde Sligt, og det vilde væsentlig have været Veien til at faae en lempelig Over-

gang til en fri Tilstand. Forresten vil jeg sige, at den Forudsætning, paa hvilken Loven af 1870 var baseret, ogsaa den har viist sig at være feilagtig, den, at vi skulde give Penge til Værket. Nogle Aar efter kom man med et noget andet Forlangende, da man saae, at det ikke var den rette Veie at give Penge til Værket, idet man kom med Forslag om Sukkerkogeriet i 1874—75 og 1875—76, der endelig førte til en Lov, og man lovede da, at, om der end ikke skulde oprinde en Guldalder for Vestindien, vilde der dog komme en ganske anden Tilstand ved Hjælp af, at der skulde udføres en mindre Arbeidskraft, og at Produktet desuden vilde blive bedre. Nu foreligger her et Faktum med Hensyn til Sukkerkogeriet. Den Forudsætning, paa hvilken det er bygget, synes mere end at være bristet. Jeg skal nødig bruge noget nedsættende Udtryk om de Aktstykker, der foreligger i Bilag I og skal derfor ikke fordybe mig i dem. Smidlertid skal jeg dog nævne, at der i det 3die Stykke forneden staar 3 Linier, der utvivlsomt ere meget sande. De lyde saaledes, at, naar vi nu ville give et nyt Laan til Sukkerkogeriet, vel at mærke godt og vel $\frac{1}{2}$ Million Kroner, saa vilde man for dette forøgede Laan formentlig kunne give en større Sikkerhed, end der nu gives for det, der alt er ydet. Ja, det tror jeg meget gjerne; thi jeg tror ikke, der er nogen Sikkerhed for det, der alt er ydet; jeg tror meget gjerne, at den Sikkerhed, vi faae for den halve Million, kan være ligesaa god som den, vi allerede have faaet. Det er vistnok temmelig rigtigt. Men hvad er nu Grunden til, at dette mislykkes? Ja, ser man hen til, hvad der fremgaar af selve Aktstykkerne, baade i Bilag I og II, sige de forskjellige Ting og blandt Andet det, at nogle Massindele, som ere leverede tjær fra udenlandske Fabrikker, have viist sig ikke at være saa gode, som „de skulde have været“ — vel sagtens efter Kontrakterne. Det er en af Hovedaarsagerne, og en anden er en Naturaarsag, nemlig at Aaret blev mere vandrigt, end man kunde beregne — den sidste Grund synes for Resten noget aparte — og ser man i Bilag III de Resolutioner, som enstemmigt ere vedtagne paa St. Croix den 26de August, saar man en Aarsag til, nemlig den Maade, hvorpaa Arbeidet er bleven udført. Jeg skjønner ikke bedre, end at der i denne Resolution egentlig holdes Dom over, hvad der er slet, man søger sig overbevist om, at Systemet, „saafremt det faar en hensigtsmæssig Udførelse“, saavel vil være en Fordel for Planterne som en Livsbetingelse for Derne. Der staar endog tilfaldt: „Sluttelig vilde vi anbefale, at der i Overensstemmelse med Selskabets Løse blev nedsat en Komite til her i Forbindelse med Forretningsførerne at kontrolere Kogeriets Virksomhed;“ man viser altsaa derved, at man ikke er tilfreds med Tilstanden, som den hidtil har været. Det synes ikke, at den ærede Finantsminister har været saa heldig, som han skulde have været med Hen-